

[Lis Noer Holmberg]

de stakkels mennesker, der er havnet i dette ulykkelige misbrugshelvede.

Jeg vil gerne sige tak til sundhedsministeren for den redegørelse, der kom her fra starten, men jeg vil dog sige, at fine ord og en hel masse redegørelser og diskussioner gør det altså ikke. Vi må handle nu. Dette problem har været oppe mange gange, siger man. Ja, det har det i årevis. De sidste 10-15 år har jeg deltaget i høringer om alkohol og narko, og problemerne vokser; vi kan altså ikke være bekendt at lade stå til på den måde.

(Kort bemærkning).

Qvist Jørgensen (S):

Det er nærmest af hensyn til historieskrivningen, men jeg synes, det er lidt vigtigt – og specielt da vi nu hører fra CD's ordfører, at medlemmet har deltaget i debatter rundt omkring i den sidste halve snes år – at sige, at hvis man vil deltage i noget, der er så følelsesladet og så svært – og dét er det! – så skal man altså lade være med at stå og slynge de maksimale tal, man overhovedet har kunnet finde frem, ud. Så skal man, synes jeg, vide lidt om, hvilke aftaler der er indgået om, hvad taksterne kan være for f.eks. en familiepleje, og hvilke bestræbelser der udfoldes ude i amtskommunerne for at undgå, at man kommer op på de høje takster, som medlemmet nævnte.

(Kort bemærkning).

Lis Noer Holmberg (CD):

Jeg synes ikke, der er tale om at slynge takster ud. Det er altså en realitet, at forskellen er så stor. Jamen det er det, og det kan jeg dokumentere, det har jeg beviser for.

Jeg siger »høringer igennem mange år«, ja, men da den socialdemokratiske regering sad ved magten, tilbød forsikringsselskaberne at gå ind – fordi det også var et ressourcspørgsmål – og være med til at stille midler til rådighed, så man kunne få afvænnet disse mennesker, fordi det jo også er et problem med kriminalitet. Men på det tidspunkt sagde socialdemokraterne: Hold fingrene fra narkomanerne; dem skal vi nok selv tage os af! Og hvad er der sket?

Lone Dybkjær (RV):

Jeg vil godt takke sundhedsministeren for

den redegørelse, hun gav i anledning af dette forslag. Jeg synes, det gav en udmærket beskrivelse af, hvad det er, vi står over for, men også af, hvad der allerede er sat i gang. Jeg deler sundhedsministerens opfattelse af, at vi skal prøve på at se tingene i sammenhæng, og jeg ser derfor frem til den diskussion, vi skal have.

Når det er sagt, vil jeg også godt sige, at det helt afgørende i dette forslag, som jeg vurderer det, naturligvis er, at man ikke må ordinere metadon, uden at der samtidig iværksættes sociale behandlingstilbud. Og det ved enhver er umuligt, ikke i teorien, men i praksis er det, for hvad er det, der skal til? Der skal det til, at stofmisbrugerne kan komme ind og deltage på det normale arbejdsmarked, for kun derved kan der komme nogle normale sociale relationer, og kun hvis der kommer normale sociale relationer, kan vi regne med, at vi får taget hånd om stofmisbruget. Og selvfølgelig kommer tidligere narkomaner ikke ind på arbejdsmarkedet i dag – på linje med, hvad der gælder for alle andre handicapgrupper. Derfor er dette en illusion. Det er rigtigt, vi skal gøre det, vi skal sige det, men det er en illusion at tro, at vi kan løse problemet ad den vej.

Derfor er det en helt anden form for tænkning, der skal til. Jeg mener naturligvis, at man skal være omhyggelig med ordineringen af metadon, men at mene som CD's ordfører, at vi skal handle her og nu, det er absurd. Vi kan ikke handle her og nu, for det er ikke muligt at få iværksat disse ting her og nu, fordi vi har problemer, der generelt er vokset. Det er jo ikke bare et spørgsmål om, at problemerne for stofmisbrugerne er vokset, det er jo sandelig også et spørgsmål om, at arbejdsløsheden er vokset, og i og med, at arbejdsløsheden vokser, får vi alle de her problemer i kølvandet.

Når det er sagt, er det naturligvis ikke sådan, at vi ikke skal prøve at gøre noget. Vi skal bare lade være med at have nogen illusioner om, hvor meget vi kan opnå, eller vi skal være villige til at ofre de nødvendige midler. Det kan ikke gøres inden for det eksisterende system, det tror jeg ikke på. Det kan godt være, det kan være lidt billigere med en anden måde at organisere behandlingscentrene på og andre ting, men det er jo slet ikke det, det handler om, hvis man virkelig skal afvænne narkomaner. Det handler om helt nye sociale relationer, som i allerhøjeste grad skal være arbejdsmarkedsbe-